

Sygn. akt. I C 926/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Chomiuk

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Bierkat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2016 r. w Siedlcach

sprawy z powództwa S. R. (1), S. R. (2), M. R. (1), M. R. (2)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz S. R. (1) kwotę 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 17.08.2015 do dnia 31.12.2015 r, a od dnia 01.01.2016 r do dnia zapłaty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

II. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz S. R. (2), M. R. (1), M. R. (2) tytułem zadośćuczynienia kwoty po 5.000 (pięć tysięcy) zł dla każdego z nich, płatne z ustawowymi odsetkami od dnia 17.08.2015 r do dnia 31.12.2015 r, a od dnia 01.01.2016 r do dnia zapłaty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

III. oddała w pozostałej części powództwo S. R. (1), S. R. (2), M. R. (1), M. R. (2),

IV. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz S. R. (1) kwotę 1.044,17 zł (jeden tysiąc czterdzieści cztery zł siedemnaście gr) tytułem zwrotu części kosztów procesu,

V. znosi wzajemnie koszty procesu pomiędzy S. R. (2), M. R. (1), M. R. (2) a (...) S.A. z siedzibą w W.

VI. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa od (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 2.350 (dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych.

I C 926/15

UZASADNIENIE

S. R. (1) wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci matki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego.

S. R. (2), M. R. (1), M. R. (2) wnieśli o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwot po 10.000 zł dla każdego z nich tytułem zadośćuczynienia po śmierci babci wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego żądania powodowie wskazali, iż w dniu 22 kwietnia 2000 r w miejscowości Ż. na prostym odcinku drogi kierujący pojazdem marki F. nie zachował należytej ostrożności oraz nie dostosował techniki jazdy do warunków drogowych i najechał z tyłu na rowerzystkę M. R. (3) w wyniku czego doznała ona wielonarządowych

obrażeń klatki piersiowej i jamy brzusznej, które to spowodowały jej zgon w dniu 1 maja 2000 r. Sprawca wypadku w chwili zdarzenia był w stanie nietrzeźwości, a ponadto uciekł z miejsca zdarzenia. Pojazd sprawcy wypadku posiadał w dacie zdarzenia ważne wykupione w (...) S.A. ubezpieczenie OC. Powodowie wskazali, iż M. R. (3) była w chwili śmierci w pełni zdrową i aktywną osobą. Miała 63 lata. W sposób wzorowy dbała o całą swoją rodzinę. Powodowie podali, iż M. R. (3) miała z nimi bardzo dobre relacje. Pomiędzy M. R. (3) a powodami istniały wyjątkowo silne więzi emocjonalne. Rodzina wspólnie spędzała wszystkie święta i uroczystości rodzinne. Strata matki i babci była olbrzymim szokiem dla wszystkich powodów. Powodowie wskazali, iż traumatyczne przeżycia całej rodziny w największym stopniu odbiły się na ich zdrowiu i psychice w pierwszym okresie po tragedii. Zdaniem powodów ból i żal jaki odczuwają do dnia dzisiejszego pozostanie do końca ich życia. Powodowie wskazali, iż reprezentowani przez (...) sp. z o.o. wezwali pismem z dnia 27 maja 2015 r. pozwaną do zapłaty dla S. R. (1) kwoty 100.000 zł z tytułu zadośćuczynienia po śmierci matki oraz na rzecz M. R. (2), M. R. (1), S. R. (2) kwot po 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci babci. Pozwana pismem z dnia 1 lipca 2015 r. uznała żądanie S. R. (1) do kwoty 8.000 zł, a jednocześnie wskazała, iż brak jest podstaw do wypłaty żądanych kwot zadośćuczynienia na rzecz wnuków zmarłej M. R. (3). Jako podstawę swego żądania powodowie wskazali treść art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Na poparcie swojego stanowiska przywołali orzecznictwo sądowe.

(...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany przyznał, że ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za skutki wypadku z dnia 22.04.2000r. Pozwany wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego ustalił należne S. R. (3) – synowi zmarłej świadczenie z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na 8.000 zł, natomiast odmówił świadczeń wnukom jako osobom nie zaliczającym się do kręgu osób najbliższych zmarłej oraz takich, których nie łączyła ze zmarłą silna więź rodzinna. Zdaniem pozwanego przyznane zadośćuczynienie jest adekwatne do krzywdy moralnej powodów wywołanej śmiercią M. R. (3). Pozwany przyznał, że powodowie po utracie członka rodziny odczuwali negatywne emocje, takie jak objawy przygnębienia, podwyższonego niepokoju, smutek, żal czy też poczucie niesprawiedliwości wobec losu. Natomiast zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje na to, aby negatywne emocje psychiczne miały przekraczać normalne typowe granice. Miały one charakter naturalny po utracie osoby bliskiej i nie wykraczały poza naturalne stadium żałoby. Pozwany podniósł, iż dochodzone przez powodów roszczenie związane ze śmiercią członka rodziny dotyczy zdarzenia sprzed 15 lat. Upływ czasu niewątpliwie rzutuje na kształt obowiązku odszkodowawczego ubezpieczyciela. Upływ czasu, zdaniem pozwanego, przemawia za uznaniem, iż żądania powodów są wygórowane, gdyż funkcją zadośćuczynienia za krzywdę związaną ze śmiercią osoby bliskiej jest przede wszystkim pomoc osobie najbliższej w dostosowaniu się do nowej rzeczywistości, wynagrodzenie poczucia samotności, złagodzenie doznanego szoku. Pozwany wskazał, iż dla oceny rozmiaru krzywdy istotne jest na jakim etapie życia członka rodziny spotyka tragedia. Poza tym na skutek wypadku komunikacyjnego, w którym śmierć poniosła M. R. (3) powodowie nie stali się osobami samotnymi. Pozwany na poparcie swoich twierdzeń przywołał orzecznictwo sądowe. Zdaniem pozwanego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie usprawiedliwia przyjęcia wystąpienia przesłanek określonych w przepisie art. 448 k.c. uzasadniających żadaną przez powodów wysokość zadośćuczynienia. Strona pozwana zakwestionowała zasadność i wysokość roszczeń z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 kwietnia 2000 r. w miejscowości Ż. na prostym odcinku drogi kierujący pojazdem marki F. nie zachował należytej ostrożności oraz nie dostosował techniki jazdy do warunków drogowych i najechał z tyłu na rowerzystkę M. R. (3) w wyniku czego doznała ona wielonarządowych obrażeń klatki piersiowej i jamy brzusznej, które to spowodowały jej zgon w dniu 1 maja 2000 r. Sprawca wypadku w chwili zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości (3 promile alkoholu we krwi). Poza tym sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia. Wyrokiem SR w Garwolinie z dnia 14 września 2000 r. za winnego popełnienia tego przestępstwa uznany został H. K.. (akt zgonu k. 12, wyrok k. 163 - 164)

Pojazd, którym poruszał się sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej wykupione w (...) S.A. (okoliczność bezsporna)

M. R. (3) była w chwili śmierci w pełni zdrową i aktywną osobą. Miała 63 lata. Przebywała na emeryturze, miała swoje dochody. Była wdową. Mieszkała z synem S. R. (1) i jego rodziną w jednym domu. Zajmowała oddzielny pokój. Razem z nią zamieszkiwały wnuki, a jednocześnie dzieci S. R. (1): S. R. (2), M. R. (2), M. R. (1). M. R. (3) miała z powodami bardzo dobre relacje, istniały pomiędzy nimi wyjątkowo silne więzi emocjonalne. S. R. (1) pracował zawodowo, a także prowadził gospodarstwo rolne, miał produkcję zwierzęcą, hodował trzodę chlewną. M. R. (3) pomagała synowi i jego żonie w codziennych pracach domowych, opiekowała się ich dziećmi, a swoimi wnukami. Pomoc ta była potrzebna i ważna z uwagi na chorobę żony powoda (miastenię), powodującą jej ograniczenia w sprawności. M. R. (3) znała problemy wszystkich domowników, interesowała się ich sprawami, aktywnie uczestniczyła w życiu swojego syna i wnuków. Strata matki i babci była olbrzymim szokiem dla wszystkich powodów. Powód S. R. (1) do połowy miesiąca przebywał na urlopie. Później musiał wrócić do pracy, zająć się rodziną. S. R. (2), M. R. (2), M. R. (1) bardzo tęsknili za babcią, która dotychczas stale była obecna w ich życiu. Po śmierci M. R. (3) dom stał się pusty. Rodzina wspierając się wzajemnie przeszła przez wszystkie etapy żałoby. (akt zgonu k.12, wyjaśnienia powodów S. R. (1), M. R. (1), M. R. (2), S. R. (2) składane w toku sprawy, opinia biegłej psycholog k.98 - 103)

Powodowie reprezentowani przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. wezwali pismem z dnia 27 maja 2015 r. pozwaną do zapłaty na rzecz S. R. (1) kwoty 100.000 zł z tytułu zadośćuczynienia po śmierci matki oraz na rzecz M. R. (2), M. R. (1), S. R. (2) kwot po 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci babci. (pismo k. 8 – 11)

W dniu 01.07.2015r. pozwany przyznał na rzecz S. R. (1) zadośćuczynienie za śmierć matki w kwocie 8.000 zł. Jednocześnie pozwany odmówił przyznania zadośćuczynienia na rzecz S. R. (2), M. R. (1), M. R. (2) uznając, iż brak jest podstaw do przyjęcia, aby więź łącząca powodów z poszkodowaną uzasadniała twierdzenie, że doszło do naruszenia dóbr osobistych implikujących zasadność wypłaty zadośćuczynienia z art. 448 k.c. (decyzja k. 13 – 13v)

Sąd zważył, co następuje:

Powód S. R. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia za krzywdę w postaci naruszenia dóbr osobistych spowodowanych śmiercią matki M. R. (3), natomiast S. R. (2), M. R. (2), M. R. (1) wnieśli o zasądzenie na ich rzecz zadośćuczynienia za krzywdę w postaci naruszenia dóbr osobistych spowodowanych śmiercią babci M. R. (3).

Z uwagi na fakt, iż działanie sprawcy wypadku powodujące śmierć matki i babci powodów miało miejsce w 2000 r. powodowie nie mogą dochodzić zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c. Przepis ten bowiem wszedł w życie w dniu 3 sierpnia 2008 r., z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2008 r. Nr 116 poz. 731). Ustawa ta, nie zawiera żadnych szczególnych unormowań intertemporalnych dotyczących przytoczonego przepisu. Tym samym nie można uznać, aby istniały podstawy prawne do stosowania treści tego przepisu z mocą wsteczną. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 10 listopada 2010 r. (II CSK 248/2010, LexPolonica nr 2497390, OSNC 2011/B poz. 44) najbliższym członkom rodziny zmarłego nie przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c., gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

Za zasadne zatem uznać należy stanowisko powodów, iż podstawę ich roszczenia stanowić może art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Katalog dóbr osobistych, określonych w art. 23 k.c., ma charakter otwarty. Przepis ten wymienia dobra osobiste człowieka pozostające pod ochroną prawa cywilnego w sposób przykładowy, uwzględniając te dobra, które w praktyce mogą być najczęściej przedmiotem naruszeń. Przedmiot ochrony oparty na podstawie art. 23 i 24 k.c. jest jednak znacznie szerszy. Należy uznać, że ochronie podlegają wszelkie dobra osobiste rozumiane jako wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym uznaje się za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Więzy rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając

członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c. Spowodowanie śmierci osoby bliskiej może zatem stanowić naruszenie dóbr osobistych członków jej rodziny i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CSK 307/2009 LexPolonica nr 2371235, OSNC 2010/C poz. 91, OSP 2011/2 poz. 15). Również w uchwale z dnia 22 października 2010 r. III CZP 76/2010 (OSNC 2011/B poz. 42) Sąd Najwyższy, analizując skutki dodania § 4 do art. 446 k.c. uznał, że wzmacnia on pozycję najbliższego członka rodziny, jednak nie wyklucza stosowania także art. 448 k.c., przy czym na podstawie art. 448 k.c. zadośćuczynienie pieniężne przysługuje najbliższemu członkowi rodziny za doznaną krzywdę także wtedy, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

Przesłanką odpowiedzialności przewidzianej w art. 448 k.c. jest bezprawne i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego. (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 12 grudnia 2002 r. V CKN 1581/2000 Lex Polonica nr 361049) Przyjęcie takiego stanowiska oznacza, że podstawą zasądzenia odpowiedniej sumy zadośćuczynienia będzie każde zawinione działanie sprawcy, a więc zarówno w wypadku winy umyślnej, jak i winy nieumyślnej. W przedmiotowej sprawie za sprawcę wypadku został uznany H. K., który w sposób umyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czego skutkiem była śmierć matki i babci powodów – M. R. (3). Sprawca wypadku w chwili zdarzenia był w stanie nietrzeźwości, a poza tym zbiegł z miejsca zdarzenia. Są to dodatkowe okoliczności, które zwiększają winę H. K.. Powyższe okoliczności jednoznacznie wynikają z wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Garwolinie.

W ocenie Sądu wszystkie ww. okoliczności uzasadniają żądanie powodów co do zasady. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego w sprawie jednoznacznie wynika, iż rodzina powodów była rodziną, w której więzy emocjonalne były bardzo silne. Zarówno S. R. (1) jak i jego dzieci łączyły z M. R. (3) bliskie relacje uczuciowe. Zmarła M. R. (3) była ważnym członkiem rodziny powodów, współtworzącym atmosferę ich domu i współorganizującym codzienne życie powodów. S. R. (1) był najstarszym synem M. R. (3), zamieszkiwał wraz z matką, utrzymywał z nią dobre relacje rodzinne, typowe dla dorosłego syna i matki wspierających się w codziennych obowiązkach i sytuacjach życiowych. M. R. (2), S. R. (2), M. R. (1) od dziecka zamieszkiwali razem z babcią. M. R. (3) była osobą pracowitą, pogodną, bardzo rodzinną. Śmierć M. R. (3) była traumatycznym przeżyciem dla każdego z powodów, nieoczekiwanym stresującym zdarzeniem, z którym każde z powodów musiało się zmierzyć. Dla S. R. (1) nagła strata matki była bardzo przykrym i dotkliwym doświadczeniem egzystencjalnym, jednak dzięki dobrym zdolnościom adaptacyjnym oraz typowym dla powoda skutecznym strategiom radzenia sobie ze stresem, przebieg żałoby był u niego stosunkowo łagodny. S. R. (1) skutecznie radził sobie sam, skupiał się na konstruktywnych działaniach, powinnościach i potrzebach otoczenia, a nie na sobie i nie na swoich emocjach. Śmierć matki spowodowała wystąpienie u S. R. (1) reakcji żałoby w okresie nieprzekraczającym zwyczajowego roku. M. R. (2) w dacie śmierci babci miał 17 lat. Na śmierć babci zareagował emocjonalnie, zaprzeczał jej, rozmyślał o babci, wspominał ją, tęsknił, płakał. Śmierć M. R. (3) spowodowała nagłe zmiany, na które powód reagował emocjonalnie i do których był zmuszony się przystosować. Z uwagi na młody wiek powoda i związane z nim dobre zdolności adaptacyjne, ukierunkowanie na nowe doświadczenia i na przyszłość, żałoba przebiegała u niego łagodnie i nie spowodowała nieprawidłowości w jego dalszym rozwoju. S. R. (2) w chwili śmierci babci miała 15 lat. Na śmierć babci zareagowała emocjonalnie, czuła lęk i empatycznie odzwierciedlała przygnębiającą atmosferę domu. Z uwagi na młody wiek powódki i związane z nim dobre zdolności adaptacyjne, ukierunkowanie na nowe doświadczenia i na przyszłość, żałoba przebiegała u niej łagodnie i nie spowodowała nieprawidłowości w jej dalszym rozwoju. Zarówno u M. R. (2) jak i u S. R. (2) śmierć babci M. R. (3) spowodowała wystąpienie reakcji żałoby w okresie nieprzekraczającym trzech miesięcy. M. R. (1) w chwili śmierci babci miał 3 lata, nie przeżywał żałoby tak jak pozostali członkowie rodziny, nie był zdolny do zrozumienia istoty śmierci, ani do adekwatnego zrozumienia znaczenia zdarzeń. Śmierć M. R. (3) spowodowała wystąpienie u powoda reakcji emocjonalnej, na którą składał się niepokój, tęsknota, napięcie związane z rozstaniem, z nieobecnością babci, smutek. Z uwagi na bardzo młody wiek powoda na związane z nim bardzo dobre zdolności adaptacyjne, typowe dla dziecka w wieku przedszkolnym, z uwagi na skuteczne wsparcie ze strony rodziny, jakie powód wówczas otrzymał

jego reakcja emocjonalna trwała krótko, najprawdopodobniej do pogrzebu babci. Powyższe ustalenia jednoznacznie wynikają z wyjaśnień stron oraz opinii biegłego psychologa. Sąd zarówno wyjaśnienia powodów jak i wydaną w sprawie opinię uznał za w pełni wiarygodne. Opinia została sporządzona na podstawie całości materiału dowodowego zebranego w sprawie po badaniu powodów, zgodnie z rzetelną wiedzą biegłego. Nie ma podstaw do tego, aby wnioski tej opinii nie zostały uwzględnione.

W tym miejscu wskazać należy, iż nie ma żadnych mierników, które pozwoliłyby ocenić wartość cierpienia dzieci po stracie rodziców, czy wnuków po stracie dziadków. Zwłaszcza w sytuacji kiedy ta śmierć jest nagła, nieprzewidziana, spowodowana wyłącznie działaniem osoby drugiej. Krzywda i cierpienie osób najbliższych jest ogromne i nie można go przeliczyć na żadną wartość pieniężną. Śmierć osoby najbliższej jest na tyle traumatycznym przeżyciem dla członków jej rodziny, iż nie sposób się z nią pogodzić. Do końca swego życia syn będzie odczuwał żal za utraconą matką i tęsknotę za nią. Również dla wnuków żal ten pozostanie do końca życia, choć w niewątpliwie mniejszym natężeniu niż w przypadku dziecka zmarłego rodzica. Zwłaszcza w sytuacji, gdy zmarła matka i babcia jeszcze przez wiele lat mogła służyć wsparciem i pomocą dla wszystkich członków rodziny. M. R. (3) zamieszkiwała razem z powodami. Tworzyła z nimi kochającą się rodzinę. Wnuki żyły na co dzień razem ze swoją babcią. Była dla nich najbliższym członkiem rodziny. W chwili obecnej od śmierci matki i babci powodów upłynęło już 16 lat. Jak wynika z treści przywołanych wyżej opinii każde z powodów przeszło już wszystkie stadia żałoby, zaadaptowało się do sytuacji i prawidłowo funkcjonuje w przyjętych rolach społecznych. Mając na uwadze powyższe uznać należy, iż cierpienia powodów po śmierci babci i matki były intensywne, jednak w miarę upływu czasu emocje te wyciszyły się i obecnie nie zaburzają funkcjonowania powodów.

Życie ludzkie jest bezcenne. Tym samym zadośćuczynienie za krzywdę w postaci pozbawienia życia osoby najbliższej dla powodów nie może być niskie, bo doprowadziłoby do deprecjacji wartości życia ludzkiego. Zadośćuczynienie ma bowiem przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd uznał żądanie powodów w zakresie zasądzenia na ich rzecz zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną zerwaniem więzi emocjonalnych pomiędzy nimi a zmarłą M. R. (3) za uzasadnione, jednak w mniejszej wysokości niż wnioskowana. W okolicznościach przedmiotowej sprawy zasadnym będzie ustalenie wysokości należnego zadośćuczynienia na rzecz powoda S. R. (1) w wysokości 50.000 zł, ponad wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 8.000 zł. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze znaczny wpływ czasu od chwili śmierci matki powoda, rozmiar cierpienia powoda po stracie matki oraz sam fakt straty jaka dotknęła powoda na skutek nagłej śmierci matki. Ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia na rzecz powodów M. R. (2) S. R. (2), M. R. (1) w kwotach po 5.000 zł na rzecz każdego z nich, Sąd miał na uwadze znaczny wpływ czasu od chwili śmierci babci powodów, rozmiar cierpienia powodów po stracie babci, okres przeżywanego żałoby i sam fakt straty jaka dotknęła powodów na skutek nagłej śmierci babci. Tak określonych kwot, zdaniem Sądu, nie można w żadnym razie uznać za wygórowane w ustalonym w niniejszej sprawie stanie faktycznym.

Odsetki ustawowe od uwzględnionych kwot Sąd zasądził od dnia wskazanego w pozwie, tj. dnia wniesienia pozwu. W przedmiotowej sprawie nie było żadnych szczególnych okoliczności, które nie mogły zostać ustalone przez ubezpieczyciela w toku prawidłowo przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego. Orzecznictwo sądowe w zakresie podstawy prawnej zgłoszonego żądania powodów jest już utrwalone i znane ubezpieczycielowi. Również wysokość zasądzanych z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę w postaci śmierci osoby najbliższej kwot jest znana i utrwalona. Tym samym zgłoszony spór, co do zasady i wysokości wypłaty żądanego zadośćuczynienia nie może uzasadniać odmowy przyznania należnych odsetek od dnia wskazanego w pozwie, zwłaszcza, iż ostateczna decyzja dotycząca zadośćuczynienia należnego powodom została wydana przez pozwanego w dniu 1 lipca 2015 r, a sam pozew wpłynął do Sądu dopiero w dniu 17 sierpnia 2015 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w wyroku. Z uwagi na uwzględnienie roszczeń powodów w części (S. R. (1) 62%, S. R. (2), M. R. (1), M. R. (2) po 50 %) Sąd obciążył strony kosztami procesu w częściach na nich przypadających stosownie do wyniku sporu. W przypadku powodów Sąd uwzględnił poniesione przez nich koszty procesu w wysokości

uiszczonych opłat sądowych oraz kosztów wynagrodzenia pełnomocnika procesowego zgodnie ze stawką przewidzianą w § 6 pkt. 6 (S. R. (1)) i w § 6 pkt. 4 (S. R. (2), M. R. (1), M. R. (2)) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w zw. § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, powiększając tak ustalone kwoty o opłatę skarbową od pełnomocnictwa oraz koszty uiszczonej zaliczki na poczet opinii biegłego. W zakresie kosztów procesu poniesionych przez pozwanego Sąd uwzględnił wynagrodzenie pełnomocnika procesowego zgodnie w ww. stawkami, powiększając je o koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz koszty uiszczonej zaliczki na poczet opinii biegłego. Po wzajemnej kompensacji tych kosztów proporcjonalnie do wysokości uwzględnionych żądań pozwany obowiązany został do zapłaty na rzecz powoda S. R. (1) wskazanej w wyroku kwoty, a w przypadku pozostałych powodów koszty pomiędzy stronami zostały wzajemnie zniesione. Jednocześnie Sąd nakazał pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczonych kosztów procesu w postaci nieuiszczonych opłat sądowych w części nań przypadającej.